

Όταν ήμουν

μαθητής είχα διαβάσει την εξής ιστοριούλα.

Σ' ένα ξερονήσι υπήρχε ένας φάρος και σ' αυτόν τον φάρο φαροφύλακας ήταν ένας άνθρωπος πτωχός, οικογενειάρχης, που έπαιρνε ασφαλώς το μισθουδάκι του, αλλά ψάρευε κιόλας και τον κόπο της εργασίας του τον μετέφερε εκεί, σ' ένα κοντινό νησί. Πήγαινε τακτικά. Πολλές φορές, όμως, αργούσε να επιστρέψει. Καμιά φορά το χρήμα παρασέρνει τον άνθρωπο και τον κάνει να παραστρατήσει. Πήγαινε κάθε τόσο σε κάποιο καπηλειό κι εκεί ξόδευε τα χρήματά του. Η γυναίκα και το μικρό του παιδί τον περίμεναν στο σπίτι με ανησυχία πολλές φορές.

Η γυναίκα ήταν πιστή. Και συχνά προσευχόταν με τον γιο της και παρακαλούσε τον Θεό να προστατεύει τον σύζυγό της και να τον σώσει από το πάθος κι απ' το ξεστράτισμά του αυτό, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Ήταν μια χειμωνιάτικη νύχτα. Κι εκείνος άργησε να 'ρθεί. Το χιόνι έπεφτε πυκνό. Η ανεμοθύελλα μαινόταν. Και η ανησυχία της μάνας και του μικρού παιδιού ήταν μεγάλη. Ο πατέρας δεν φαινόταν. Έκαναν την προσευχή τους μάνα και παιδί και πήγαν να κοιμηθούν. Μα η μάνα δεν έκλεισε μάτι. Ούτε και το μικρό παιδί.

Ξέρετε εσείς τα δράματα τέτοιων οικογενειών που οι άνδρες μεθούν και χαρτοπαίζουν και ξεστρατίζουν.

Όμως το μικρό παιδί είχε μια αγωνία. Κρυφά, χωρίς να το αντιληφθεί η μάνα του, άρπαξε το κλεφτοφάναρο της θυέλλης, τον φανό, τον άναψε σιγά-σιγά και κατηφόρισε προς το μονοπάτι εκείνο που θα περνούσε ο πατέρας.

Προχώρησε και υψώνοντας το φανάρι φώναζε δυνατά:

- Πατέρα!... Πατέρα!... Έλα! Από δω είναι ο δρόμος.

Νόμισε το παιδάκι πως από μακριά άκουσε τον παφλασμό της βάρκας και σκέφτηκε πως ο πατέρας του ήταν κάπου εκεί κοντά.

Δεν έπεσε έξω. Μεθυσμένος και ναρκωμένος απ' το μεθύσι ο πατέρας σαν να ξύπνησε. Σαν να άκουσε την φωνή του παιδιού του. Γύρισε τα κουπιά του και στράφηκε προς το μέρος που είδε το φως και άκουσε την φωνή. Προχώρησε. Έφθασε στην άκρη, έδεσε την βάρκα και τρεκλίζοντας άρχισε να περπατάει. Το χιόνι είχε κλείσει το μονοπάτι. Κι εκεί που προχωρούσε, σκόνταψε πάνω σε κάτι. Ήταν το νεκρό παιδί του, το δικό του παιδί που από το κρύο και την παγωνιά έπεσε λιπόθυμο και ξεψύχησε.

Ο θάνατος του παιδιού τον ξύπνησε από το μεθύσι. Το φορτώθηκε στις πλάτες κι ανέβηκε στο σπίτι. Τις τραγικές σκηνές που επακολούθησαν μπορείτε να τις αντιληφθείτε. Τραγικός ο πατέρας. Τραγική και η μάνα. Μπροστά στο νεκρό παιδί ο πατέρας έδωσε μια υπόσχεση.

- Παιδί μου, είπε, ο θάνατός σου μου άνοιξε τον δρόμο. Από σήμερα και πέρα δεν θα ξαναβάλω πιτό στο στόμα και ούτε θα ξαναπάω στον δρόμο της αμαρτίας. Από σήμερα και πέρα θα γίνω άνθρωπος του Θεού.

Ειλικρινώς μετανόησε και η αιτία της μετανοίας του ήταν ο θάνατος του παιδιού του.

Ένα περιστατικό που δεν λέει και πολλά πράγματα μπροστά στο μεγάλο, το συγκλονιστικό γεγονός που ένα άλλο φανάρι, όχι ένα παιδί αλλά ένας Θεάνθρωπος άναψε πάνω στον Γολγοθά και φώναξε από την κορυφή στα πέρατα του κόσμου:

- Παιδιά μου! Άνθρωποι! Αδέλφια μου, ελάτε! Από δω είναι ο δρόμος.

Και ο Ιησούς ο Ναζωραίος παρέδωσε την τελευταία Του πνοή και μας καλεί όλους στον δρόμο τον χριστιανικό. Ενωμένοι κάτω από τους θόλους των ιερών μας ναών. Ενωμένοι με την πίστη. Ενωμένοι με την αγάπη. Ενωμένοι με την απόφαση να περπατήσουμε τον δρόμο εκείνο που χάραξε ο Χριστός. Γιατί Εκείνος είπε: «Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή».

Πηγές: (†) Αρχιμ. Θεοφίλου Ζησοπούλου, Η Δύναμη της καρδιάς, Εκδόσεις Ο.Χ.Α. ΛΥΔΙΑ.- tokandylaki.blogspot.gr